

1

Aquell hivern va ser llarguíssim i l'estiu no acabava d'arribar mai més. Tot el juny vam tenir encara els focs encesos i anàvem vestits com a l'hivern: si no fos perquè algun altre any havia fet igual hauria semblat que el bon temps no havia de venir. A més, els estiuejants van arribar més tard: a final de juny encara no hi havia cap apartament obert, i la gent que venia els diumenges es quedaven només a dinar i marxaven, perquè feia fred. I jo estava igual que cada any per aquest temps: volent que vinguessin i tement-ho, sense cap ganes que la plaça del Raig s'omplís de cotxes i en canvi cansat de veure-la buida tant de temps. En realitat, ara que hi penso, els del poble, a la gent de fora, no els estimen. Per un costat els troben ridículs perquè es meravellen d'unes coses que per nosaltres són tan normals com que es fa clar cada dia: passen les vaques, per exemple, pel carrer del Mig, brutes, amb les anques plenes de merda d'haver-s'hi ajagut a sobre, a vegades cagant mentre caminen, i ells s'hi embadoquen, les troben maques, queden fascinats veient el vaquer que les crida i les fa passar avall a cops de bastó. I les dones grasses van amb

xandall i els homes, amb pantalons curts, disfressats de vacances. Però també és veritat que els tenen una mica d'enveja —els tenim, suposo, una mica d'enveja— perquè són més senyors, fan vacances, i les senyores són més fines. I a mi també, no vull negar-ho, em fa il·lusió esperar a veure com són els que vindran i si hi haurà algú que valdrà la pena i si potser tindrè amb qui jugar al billar. Doncs això: era a final de juny i encara no havia vingut ningú, encara enceníem el foc a la tarda i si no hagués passat altres vegades hauríem dit que aquell any no hi havia d'haver estiu; tots esperàvem els de fora i ningú no ho deia, com si ens n'amaguéssim.

Es va acabar el curs i va venir Sant Joan: ens vam passar una setmana recollint caixes i papers per fer la foguera a la plaça de l'Ajuntament: cap any no l'havíem feta tan alta com aquell. La vam encendre tan bon punt es va fer fosc; a dalt hi havíem posat un ninot de palla vestit amb robes que havíem arplegat. Feia cosa de veure: va començar a cremar pels peus, després el cos, després el cap li va caure cap endavant. Estava lligat a un pal i hi va haver un moment, quan les flames van ser més grosses i es va anar arrugant, que semblava una persona i feia una mica d'angúnia. Vam tirar petards fins a la matinada, i encara l'endemà vam anar buscant per terra si n'hi havia algun que no hagués petat, i llavors la gent rondinava perquè deien que una nit era una nit i que ja n'hi havia prou.

Després de Sant Joan van marxar en Ramon i el seu germà de colònies i no havien de tornar fins a l'agost i a mi

em sabia greu perquè era el primer estiu que marxaven i que estaria sol. Per entretenir-me vaig dedicar unes quantes tardes senceres a arreglar la bicicleta. Sense bicicleta, aquí, a l'estiu, no s'hi pot pas estar: és imprescindible per anar al riu, a la Font del Coronel, a la capella... pertot; si no tens bicicleta val més quedar-te a casa, i jo vaig dedicar unes quantes tardes a deixar-la com nova. Amb les eines del meu pare —vaig fer un escampeig de claus allà al pati— vaig tensar els frens, inflar les rodes, dreçar els radis i vaig apujar el seient. També vaig canviar la bombeta i vaig treure una petita cistella de portar paquets que tenia al darrere perquè la trobava ridícula. De tant en tant donava un copet amb la clau anglesa en algun ferro perquè sabia que feia professional. I al final, amb tot de draps, la vaig deixar lluent.

I anaven passant els dies. Plovia cada tarda: s'enfilaven uns núvols foscos al darrere el Torreneules i al cap de poca estona ja plovia, i sempre feia llamps i trons i sempre al cap de poc se n'anava la llum. Havent dinat, quan encara s'aguantava, sortíem, la meva germana i jo, i anàvem fins a l'estació a veure passar els trens. A vegades posàvem monedes a la via i després quan les agafàvem eren ben planeres. I a la pujada sempre igual: ella no podia; a l'alçada de la capella feia figa, baixava i cridava fins que jo, per no sentir-la, també baixava de la bicicleta i la portava a la mà. Em feia enfadar, perquè la pujada no és pas tan forta, i si hagués fet l'esforç d'aixecar el cul del seient hauria pogut. Però ja ho sabia de sempre, i encara no sé com m'avenia a sortir amb ella cada

tarda: deia que es cansava i a més a més jo havia de portar el seu mateix pas perquè si no feia morros dos dies. A l'estació, mentre esperàvem els trens, a vegades parlàvem de la gent de fora que no arribava i de l'hivern aquell tan avorrit i llarg.

Una d'aquelles tardes se'ns va posar a ploure mentre pujàvem per la carretera, amb les bicicletes a la mà. Era un dels primers dies de juliol. Plovia poc: era una pluja més dolça que altres tardes, a penes feia cap soroll. Vam seure a la plaça del Raig, a la bassa dels capgrossos, a sota els plàntans; miràvem com plovia sense dir res. Llavors va arribar un cotxe gros, va aparcar a l'entrada del carrer i de dins van baixar un home i una dona, una senyora gran que devia ser la iaia i dues nenes. Una nena i una noia, més ben dit. La meva germana de seguida em va preguntar la marca del cotxe: va tenir una temporada que ho preguntava sempre, com un vici, i després quan la hi deies ni s'hi fixava, o sigui que mai no se les va aprendre ni crec tampoc que en el fons li importés gaire. Vam mirar aquella gent com enfilaven el carrer, de pressa, la iaia amb el paraigua obert i els altres entomant la pluja. Al cap d'un moment tornaven amb el senyor Ciurana, que és el senyor que ensenya els apartaments. Van entrar per la porta l'un darrere l'altre; nosaltres vam aprofitar que havia amainat i vam fer una correguda empenyent les bicicletes fins a casa.